

еотечественници тѣ ми, Българе тѣ, кои то только далечъ останахъ назадъ отъ други тѣ си собратія, на кои то и да внуша усердіе на науки тѣ. Азъ ща счетъ себеси най счастливъ отъ челоѡци тѣ, ако, като первый, дѣто дигнахъ гласъ атъ си за тѣхна полза, споредъ сила та си, и способъ атъ си, стана причина на грядущи тѣ времена на благосостояніе то мнѣ.

§ 29.

Ако, по мое то познаніе, въ той атъ мой завѣтъ ся покажатъ распорядки, кои то да ся противни на закони тѣ, тіа по законъ атъ 1842 година, Томъ Х. ст. 850 да ся считатъ недействительни, но сячко то друго да устане въ сила та си.

Той завѣтъ (въ два экземпляри) да ся счита подлинный и същій, оный отъ 6-го Априлія 1843 година ся уничтожава, и ся счита за нищо. Одесса тысяща осемстотинъ четьредесеть четьверта година, Октомврія двадесеть петый день. На той завѣтъ притурихъ рѣка та си азъ Василій Евстаѡевъ сынъ Априловъ.

Примѣчаніе. И да е писанъ той завѣтъ въ два экземпляри, но единъ екзампляръ стига да доварши сячко то. Истый атъ Василій Априловъ.

(Слѣдуютъ подписи тѣ на свидѣтели тѣ.)

Преведи го отъ Русскій атъ языкъ истый.

Василій Априловъ.